

(szino)líra

torzósztár

asszisztál

bűnös hatalmaknak mindig ők a jók a felsebzett vállakkal beszakadt inakkal nyítt köteleknek dőlő hajóvontatók kik nyöszörögve helyükre húzzák a rablott kincseket míg a banda egzotikus tájakon fölstilizált kurvákkal hentereg és ha a képben van is valami kevésbé adekvát kapcsolat kisboltunk rozzant lépcsőin szorongva nézem a félhajléktalan elgyötört arcokat ahogy mohón kotorásznak sárga mellényükben kétségelményi pénzekért és a parányi sikerben reménytelenül megvillan valami félrenyelő infantilis remény mindez a létezésnek alsó peremén mert az igazi massa amelynek státuszát a klán cinikusan vagy arrogáns zavarában egyre csak halasztja egy tanácstalan tömeg mely minden rendnek malmán húzni fog mert nem ért a lázadáshoz érzelmi kényszer köti a családhoz ahol fojtja az egzisztenciális nyomás a felelőség súlya alatt megdől bármilyen karrierista vágy és a folyamat logikája lassan itt lezárva és el is csendesülne az árva tanú ha egy réteg örökösen a bűnhöz nem asszisztálna kilazulva a morálja eltiünedezve a fékek amíg a jámborban kint feszeng az igazságérzet hogy ne vegye azért őket mindig egy kalap alá

asszó

egyre nyomasztóbb álmaim után mint egykor a kisgyerek a szorongások terheit ledobva némi megkönnyebbüléssel ébredek s homályos tekintetem lassan átkúszik a körben várakozó ismert tárgyakon csak vágyaim nem vibrálnak már szertelenül oly nagyon mint rég az agyongyötört ágyamon szálkás padoktól rejtélyes csillagokig a sikerek virtuális ívét eléggülten befutva mára sokat egyszerűsödött ez az ábrándos korai munka kezdődve egy jól megbecsült pisiléssel míg a cukormentes kávézás közben a konyhában nézel széjjel ahol a reklámok eszement világában a reggeli sem az igazi mert hol szalonnáról tojásról tejről korpárról akar lebeszélni bizniszelve valaki ebédig pedig a régi szellemi maszatalás helyén a tér üres és tányérodban gyakran csak a langyos maradék a gurman fennkölt pózára így többé nincs esély s fáradtan szunyókálni sem kellemes a szűkségben eltiünik az élvezet utóbb a szappanoperákhoz zuhlás zord depresszióval hiteget akár az éji gyógyszerek és keretezve a béna napot columbo ismert krimije után egymás fejére pisil tiz álmos emelet míg bennem indul egy asszó mindezt józanul elviseelni hogy lehet

asszociáció

nagy sárga jaj a villamos kezdem el írni kicsi gyűrótt papírra egyik első versemet a térdemen végére érve a mű természetesen nem lett remekmű de hangulatából a folytatásra nézve valami mégiscsak feldereng durva lenne lírai nyafogásnak vélni bár tizenévesen nem eléggé motivált a sorok között bujkáló halál ám a törekeny alkat dadogva már ekkor jelezni akarta idővel majd akár intellektuálisan is besűrűsödhet ez a megkarcolt magány aztán aprócska tudással dúsulva képi szinten lassan épülgetni kezdett a költői asszociációk laza bázisa néhol keresetten máskor érzélgősen szenvedve nehezen értem oda az igaz szerelemhez melynek alakuló talpazata a vad romantikus kitörésekben hamar összetört a birtokba vehető nyelvéhez pedig ritkán adatott meg a megszállottság termelte őserő a műnemben a dalokat sohasem szerettem a modern elvontság kicsit mindig horzsolta az alanyi teret s az ellentmondások sora nehezen szövetkezett megrázó tragédiákkal bár hogy közelít dült porondon egyre drámaibban csatázik bensőm az elmúlással önvádakba gyűrve talán csak annyi reménnyel az álszerénység akkordja is felkerül a hegedűre

VIDA KAMILLA

vajon mit gondolhatnak a tyúkok amerikáról?

*az utolsó tyúk az udvar közepén álldogált,
amíg vitték ki a bútorokat, már csak ő maradt,
kapirgált a kerticsap mellett, és bámulta a fekete öltönyös
ügyintézőket.*

*ez a tyúk még ismerte azt a tyúkot,
amelyik híresen keveset tojt, és az a vád
érte a dédanyám részéről, hogy elkényeztetett,
nagyigényű, és amerikai álmokat dédelget.*

*haraggal mérte ki a napi kukoricadarát neki,
ami homokszínű volt, mint a dédanyám,
mint az udvar, mint a tyúkök és az egész falu.
csak a tyúkok voltak színesek.*